

Ana Noguera (Krefeld, Alemanya, 1964) prové del corrent Esquerra Socialista i és diputada a les Corts de fa cinc anys. Del 1995 al 2003 fou regidora a València. El discurs, enèrgic i nítidament esquerrà, s'acosta al de Francesc Romeu.

“La ciutat de València és el gran problema del PSOE”

Dieu que el problema del PSPV-PSOE és la “invisibilitat”. No és pitjor encara? Molts us veuen com uns dimonis.

—A causa de les derrotes electorals, hem viscut molt de temps en clau interior, amb criteris de supervivència, sense donar suport als municipis, sense fer campanyes al carrer per acostar les nostres posicions. Això que dieu és conseqüència de la nostra invisibilitat. No hem donat la cara. No se sap ben bé què pensa el PSPV, ni com treballa. Per això penetra el missatge del PP segons el qual som els traïdors de la pàtria. Els nostres portaveus i regidors no reben cap mena de suport, no tenim una presència continuada, no actuem amb fermesa.

—El PP se n'aprofita potser perquè Zapatero fins ara tampoc no ha fet gran cosa per ajudar-vos.

—Si tanquem aquest congrés com cal, amb consens, arribaran les relacions fluides i estables amb Ferraz i la Moncloa. Certament, no hi ha hagut una presència continuada, per bé que al final, tot cal dir-ho, Zapatero va enviar la vicepresidenta De la Vega com a cap de llista per València. Era com dir-nos: “Us envie el millor que tinc.” Ara bé, si nosaltres tenim ací un problema de visibilitat, d'interinitat, de manca de lideratge social i polític... és un problema nostre, més que no de la relació amb Madrid.

—Sou federalista, i Zapatero arribà al govern dient que ho era. Us ha decebut una mica, en aquest apartat?

—No. El meu partit és federalista, i anem construint una Espanya de les au-

tonomies amb una visió integradora de tots els punts de vista i amb un concepte molt avançat. Zapatero ha impulsat les reformes estatutàries i de finançament, debats que un altre president no retocaria. No m'imagino un president del PP en aquesta situació, per exemple. Cal reconèixer que Zapatero és molt valent. Hi ha molta gent que es demana per què entra en segons quins temes.

—Dins del seu partit, també?

—Moltes vegades Zapatero ha desconcertat tant els de fora com els de dins. És cert, això, i jo ho valore molt: té molta capacitat de valentia per encarar els problemes. Si no, es tractaria més d'un gestor que no d'un polític. Com a mínim té una idea d'Espanya i vol dur-la a terme. És una valentia enorme, la seua.

—Zapatero ha fet secretària d'organització del PSOE la valenciana Leire Pajín, l'entorn de la qual s'ha decantat per Jorge Alarte. Això és un avantatge o un handicap, per a Alarte?

—Leire era dins d'una plataforma abans de ser escollida secretària d'organització. Hi ha hagut molta intoxicació, sobre això: han volgut fer veure que la secretària d'organització pren posició a favor d'un candidat, per bé que ella ja no és la companya Leire, és la secretària d'organització, ja no és una carta més de la baralla. Sembla que vulguem fer-la jutgessa i part, i no pot ser-ho. És ací, on el PSPV s'ha equivocat. Dit això, no crec que Jorge Alarte siga la persona designada [per Ferraz].

—José Maria Pajín, pare de Leire Pajín, és favorable a Alarte.

—El pare de Leire Pajín és el secretari d'organització? No puc valorar així la meua secretària d'organització, i per tant no la hi valore.

—Leire Pajín ha estat la coordinadora de la ponència del congrés, que parla de picar l'ullet al centre...

—...Que no significa fer un tomb al centre. No hi té res a veure.

—Ideològicament, el PSPV s'ha de situar al bell mig del PP i d'Esquerra Unida, o més a prop dels segons?

—Ni més a prop dels uns ni més a prop dels altres. El PSPV ha de ser la referència del projecte federal de Zapatero a la comunitat, que va presentar-se a la secretaria general com un home d'esquerra i amb un projecte d'esquerra. On se situe cadascú no és problema nostre, ja s'ho faran. Esquerra Unida també ha de fer una reflexió. Que anem a buscar el vot de centre no significa fer un projecte de centre. Per exemple, la llei de la dependència és una llei justa, i això ho entén tothom. És això, que capta gent de centre i que fa que et voten.

—A la Rioja i a Valladolid, però ací la distància amb el PP és sideral.

—Sí, perquè ací tenim un problema, i el problema és nostre. El PSOE obté més vots a les generals que no el PSPV a les autonòmiques. La política de confrontació que practica el PP, les travetes que posa a les lleis aprovades pel govern de Zapatero... Tot això té un efecte. Cada vegada que Camps ix a la trona de les Corts, li importen ben poc els valencians: hi ix a fer una arenga electoral, i nosaltres no tenim espais on respondre-hi. Fins i tot a les Corts, ho tenim magre: jo hi vaig cada dia i sé què em costa que em tramiten una sola iniciativa.

—La ponència proposa de canviar el nom al PSPV, i suggereix PSCV. Això és normalització o renúncia?

—La ponència diu que el PP és el partit que connecta més bé amb els valencians, i aquesta és una veritat absoluta. Ara bé, la solució que proposa és equivocada. No n'hem de parlar, del nom. No sóc fonamentalista en aquesta qüestió, però seria com eliminar la O del PSOE. Aquesta O té molta història darrere, i capta el vot de classes mitjanes. Que el PSPV tinga la denominació que té fa que molta gent s'hi identifique, ja siga per raons culturals, històriques o socials. Les sigles, les crea la història, i amb molts esforços. Si

ens quedem a debatre el nom, no anirem al fons del problema, que és que el PP ha fet seues les senyes d'identitat del poble valencià. PP equival a valencià? No, n'hi ha molts que no s'hi senten identificats. Què vol dir això? A nosaltres ens ha faltat això: no els hem retret que també som part de la construcció d'aquesta comunitat. I dic bé: co-mu-ni-tat. L'aprovaré nosaltres, amb un estatut aprovat gràcies al consens propiciat per l'esquerra, no per la dreta. En canvi, hem renunciat a la nostra presència en la construcció de la comunitat.

—**Ana Noguera té més suports entre les bases que no entre els delegats?**

—M'encantaria que foren tots els militants, que escolliren el secretari general, i és una de les propostes que faig. Tots els qui ens presentem tenim la nostra trajectòria política, no som nous. Això que defense ara és el que he defensat tota la vida. Jo vaig ser l'única de l'executiva federal que defensà la candidatura de Josep Borrell a les primàries del 1999, i hi vaig guanyar. Vaig arribar a aquest partit, com tota la militància, buscant la llibertat que no trobàvem fora. Ara bé, si tu aconseguixes que els individus de la societat tinguen drets que no té la teua pròpia militància, és que alguna cosa ha fallat, internament. El nostre instrument està rovellat. Abans d'afiliar-m'hi pensava que aquest partit seria molt més crític, valent i agosarat que no ho era portes enfora. A aquest partit li manca creure en les seues persones i els seus equips: la política són principis i programes, però també sentiment. No pots enganxar un cartell electoral pensant que no guanyaràs.

—**Què passarà, si el nou secretari general no és diputat a les Corts?**

—Estar al parlament és molt important per fer un cos a cos amb Camps. És molt més difícil l'oposició des de la tribuna de convidats. El nou secretari general no sols ha de posar ordre a les agrupacions, també ens cal un lideratge reconegut socialment. Per això és importantíssim que el lideratge polític coincidesca amb el lideratge social. Això significa que el secretari general ha de ser el candidat a la Generalitat? No. Primer haurà de passar per la cultura de l'esforç que sempre ha caracteritzat aquest partit. S'ho haurà de guanyar. Si no, passarà com ja ens ha passat, que arriba el moment i dius:

“Ens hem equivocat.” Hi ha coses que es donen per fetes: qui és secretari general d'una agrupació ha de ser regidor... Es confon el càrrec orgànic amb el públic. No, no, no: seràs candidat si t'ho reconeix la gent de fora. Jo no vull la secretaria general per a esdevenir candidata a la Generalitat: m'ho hauré de guanyar.

—**Els comicis del 2011 no serien tan difícils si haguéreu celebrat un congrés extraordinari just després de les eleccions del 2007?**

—Hem perdut un any, ha estat un any ple d'instabilitat que ens ha generat bastant desorientació, però no hem de plorar per tot allò que hem patit.

—**A la fi hi haurà un candidat a la secretaria general, dos o tres?**

—No ho sé, només sé que no vull un congrés de xoc de locomotores.

—**José Blanco farà un conxuro que fondrà totes les llistes en una de sola?**

—És molt difícil de saber-ho. El meu partit ha provat de tot: ha fet congressos

de resignació, n'ha fet de confrontament... Aquest partit és tan dividit, hi ha tants retrets personals, tanta atomització, és tan feble, que necessita una altra cosa. Caldrà que tothom siga generós i que s'hi instaure una altra cultura. Estic confusa, però tinc clar que no vull un congrés de xoc de locomotores.

—**Dels altres precandidats, us quedaríeu amb Romeu?**

—Amb cadascú compartesc coses. El problema del partit, però, és que fa temps que hi ha dos extrems molt viciats.

—**Pactareu abans del dia 26 amb cap dels altres precandidats?**

—No. Aguantaré fins divendres.

—**Acabem. L'any 1999, va ser candidata a l'alcaldia de València. La desconexió amb la societat civil de la ciutat és simptomàtica dels mals que afecten tot el PSPV?**

—La ciutat de València és el gran problema del socialisme espanyol. Hi cal un treball específic, amb molta atenció.

—**Hi cal un projecte a llarg termini? Si haguéreu continuat com a cap de l'oposició, el PSPV estaria millor?**

—Quin sentit té, preguntar-s'ho?

—**Des del 1987 que no repetiu candidat a l'Ajuntament de València.**

—Cal un projecte de ciutat molt sòlid, molt treballat, molt coordinat i supervisat per Blanquerias i Ferraz. No s'hi val a plorar pel que podia haver estat, però.

“Hem viscut molt de temps en clau interior, amb criteris de supervivència”